

Szilágyi Ákos

Papíridő

Te láttad haldoklásomat,
Arcom mint gyűrt papírt —
Hiába, minden másolat!
Ő máshonnan vakít!

Máshonnan szerep és szavak,
Mást mond, mert másolat.
S a lélek is — salak, salak,
Ő Isten mása lett.

Idézet, nézd, e zöldszemű,
Ki egykor macska volt,
Mind macskakörmök közt leszünk,
Sok megfogott mivolt.

Hiába látod, nincs is itt,
Máshol jár már esze,
Másolják most, hát ő kicsit
Rádmosolyog: „nesze!”

Nem készült el, még piszkozat,
S piszkában fekszik itt,
Ki látja most, ó, iszkol az,
Míg tisztába teszik.

Máshonnan ásít — idegen!
Máshonnan nézeget.
Hiába él még idebenn,
Én mindjárt kinn leszek.

Archív, ki hív, már archivált,
S ha hív, hát hív leszek.
Mozog a szó — halál, halál —
Mint ajkak közt a szeg.

Papíridőben él, zörög,
Feszeng a kartonon —
Papíridő, örök, örök!
Én édes börtönöm!